

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Sectio III. De professione religiosa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

juxta præscriptum Tridentini factam irrevocabilem quidem esse, validam tamen non fore, si professio, & quidem valida, non sequatur, & consequenter si moriatur talis novitius ante professionem; vel si professionem quidem faciat, hæc tamen ob defectum aliquem invalida sit, vel si factâ quidem legitime renuntiatione, ante professionem tamen ad sæculum ex religione egrediatur, nulla erit facta renuntiatione, sed bona taliter renuntiata, vel ad novitium egredientem redibunt, vel ad hæredes ab intestato in casu mortui ante professionem validam novitij pervenient: expressè enim Tridentinum ad validam talem renuntiationem requirit, professionem esse secutam, ut libertati novitij, quam habet ad egrediendum, usque dum fecit professionem, sit semper consultum (neque tamen sua probabilitas illi etiam sententiæ negari potest, quæ vult validam fore renuntiationem, si post eam legitimè factam, ante professionem talem enisiam moriatur novitius, cum in tali casu libertati novitij nihil adimatur, sed potius animæ illius bono, per piam talem dispositionem factam, consulatur. Quod autem irrevocabilis hæc sit (si velit tamen hic in religione permanere) ex eo probatur, quod donationes conditionales, qualis hæc est, dependens à conditione futuræ professionis, pendente conditione sint irrevocabiles, ne spes sua alteri adimatur, si conditio postmodum impletur.

✠(o)✠

SECTIO III.

De Professione religioſa

I.

Quid sit Professio religioſa, quomplex.

Religioſa Professio generaliter dicitur, et loquendo, rectè dicitur, *Etus religioſus & sacer, per quem honorariè se tradit Deo, in religioſa vita, quoad certum modum, & institutum vivendi, & quidem sub voto paupertatis, caſtitaſ, & obedientia, idque interveniente ſua acceptatione, qui diſtam religionem nomine Dei acceptat. Si rectè vero dicitur, profefſio eſt illa, que ſit diſto modo, per ſa tamen ſolemnia, omnia aliaque irrevocabiliter ex utraque parte: hæc profefſio duplex eſſe poteſt, tacita, que ſit verbo, vel ſcripto, & ſcriptura, & ſcriptura, unum aliquod, & plures etiam actus, profefſionem proprios, exercendo.*

§. II.

Qua forma, ſeu modo Profefſio preſſa fieri poſſit aut debeat.

Fieri eam poſſe, non tantum regulariter ſic, aut ſcriptura, ſed alijs etiam nutibus & ſignis, & traditionem perſonæ proſitæ, & ſiſſimam acceptationem religioſam.

antibus (si de jure communi loquamur) certum est, prout sumitur ex *c. porreclum 13. h. t.* & ex communibus principiis de contractibus, quibus nulla jura, quoad professionem religiosam, contraria sunt, quae enim ad professionem scripturam requirunt, requirunt hanc, non tam, ut valida sit professio, quam ut authenticè de ea constet, & probari efficaciter ea possit: ob quam causam etiam coram testibus communiter ea fieri solet, & per verba à regula, aut ab ordine praescripta, vel consueta, ita ut valida ea sit futura, etiamsi tris substantialia vota religionis in tali formula non exprimantur, cum in eo, quod exprimitur, juxta religionis talis mentem alia contineantur, quae sicuti potest sub uno expresso comprehendere alia, ita potest etiam ad valorem professionis certas quasdam requirere circumstantias, sine quibus nulla in tali religione erit professio, cum ea quae modo diximus, tantum de jure communi intelligenda sint.

Potest autem professio expressa etiam fieri per procuratorem (nisi ordinis regula contrarium statuatur) cum nullibi de jure communi reperitur excepta religiosa professio, quod minus per procuratorem fieri possit, modò procurator talis speciale mandatum habeat ad profitemdum, & quidem in determinata religione, loco principalis, ad cavendas multas inconvenientias, & per se ipsam talis Procurator, principalis sui nomine professionem hanc faciat (nisi specialiter ipsi concessum esset substituere) cum in tali casu videatur electa industria personae, ac eo tempore, quo facit professionem Procurator, hujus potestas non

fuerit revocata (casu enim quo revocata fuisset hæc procuratoris potestas à principali, principalis hujus consensus non haberetur, quando sit professio, quod fieri non potest) neque gravi metu constitutio procuratoris sit extorta, cum non minus constitutio talis taliter extorta nulla esset, quam esset ipsa professio tali metu extorta.

Et quamvis etiam fieri possit expressa professio, sub conditione, tam de praesenti, & praeterito, quam de futuro, ita ut prius valida non sit professio, quam conditio evenierit, & hac eveniente valida sit futura, modò suum consensus non revocaverit, ante conditionis eventum, qui sub conditione taliter professus est, attendi tamen debet, ut conditio adjecta contraria non sit statui religioso, quem quis sub conditione proficetur, prout in simili de matrimonio casuali constituitur, à quo ad professionem religiosam, tanquam matrimonium spirituale, ducitur paritas.

§. III.

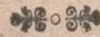
Quibus modis fieri possit professio tacita religionis?

TRes communiter modi referuntur, quibus de jure antiquo decretalium fieri poterat tacita professio. I. est, si quis sciens, & sponte habitum proprium professorum, parenter distinctum ab habitu novitiorum, suscepit, & per triduum ante annum novitiatus absolutum, post pubertatis annos acquisitos portavit, sive intra, sive extra monasterium cum licentia Praelati, & sub ejus obedientia *c. ad nostram 8. h. t. & c. Is qui, eodem in 6. tridui scilicet gestatio-*

Dddd 2

dem

nem requirente jure, si nondum annum novitiatus absolverit ad intentionem deferentis colligendam, quo scilicet animo habitum proprium professorum assumpserit. Secundus modus est, si quis anno integro, eoque continuo habitum religionis portavit, in quo nulla patens, seu manifesta distinctio est inter professorum, & novitiorum habitum, prout colligitur ex c. ex parte 22. h. 1. & c. 1. §. quod si eodem in 6. & Clement. eos qui. 2. eodem. præsumente scilicet jure tacite hanc professionem, contra quam protestatus nunquam fuit, dum habitum illum gestavit. Tertius denique modus est, si quis habitum professionis gesserit, & in eo actum professorum proprium exerceat, prout sumitur ex c. vidua 4. h. 1. si tamen fiat auctoritate, & consensu illius scientis, & patientis ea fieri) qui potest ad professionem admittere; & exercens actum talem sponte eum exerceat, ac cum proposito positivo per actum talem, quem scit de jure communi, aut ex statuto ordinis solis professis competere, & ad tacitam professionem sufficere, profitendi: & ejus denique ætatis sit, quæ requiritur ad validam professionem, annūque novitiatus compleverit prout requirit de jure novo Tridentinum, quod quamvis professiones tacitas non sustulerit, validæ tamen illæ non sunt post hoc Concilium, nisi annum novitiatus compleverit aliquis, quod de jure antiquo non requirebatur.

De conditionibus requisitis ad legitimam professionem.

Primo requiritur legitima ætas, (scilicet decimus sextus expletus) jure Tridentini, quod hodie oblatum debet) ita ut ante hunc annum ætatum nulla professio, sive in virorum, sive in mulierum religione emissæ, sive tacita, sive expressa sit, valeat; prout statuit Tridentinum sess. 25. c. 1. (de regular.) neque malitia suppleat defectum ætatis, prout in matrimonio carnali posse ex c. De illis. 9. & c. fratri de spons. impub. patet, quin imò ex peculiaribus ordinum statutis major ætatem nonnunquam etas ad validam professionem requiri potest, cum Tridentinum non prohibeat majorem ætatem requiri, sed velit tantum ante decimum sextum ætatis annum expletum, professionem non fieri.

Secundo requiritur, ut spontanea liberâ voluntate sit emissæ (saltem in clericali) quæ ex coactione, metu, metu gravi, cadente in virum consummatione, injuste ad extorquendam professionem incusso, extorta fuit (merito enim magis libertas requiritur ad immutabilem statum attingendum, & quamvis pro libertate sufficiente sit præsumptio, nisi contrarium probet, qui metum talem, aut actionem præterdit, potest tamen in monasterium v. g. probationes suas præferre, quibus probet spontaneam non fuisse professionem.

Tertio requiritur, ut acceptetur nomine religionis, expressè, vel tacite.

aliquo habente potestatem incorporandi religioni, prout colligitur ex *c. porrellum 13. & ex c. ad Apostolicam 16. h. 1.* quia professio est contractus onerosus, & reciprocus ultro citroque obligans.

Quartò requiritur, ut licet fiat professio, sui juris esse profitemem, & nulli alteri obligatione aliqua esse obstructum, ratione cujus impediatur ab emitenda, sine consensu hujus, professione, de quo requisito mox plura.

§. V.

*De illis, qui prohibentur ingredi religionem, vel in illa professionem emitte-
re, propter obligationem, qua alijs
sunt obstructi.*

Primò non possunt transire ad religionem, ac in ea profiteri, derelicto suo Episcopatu, Episcopi, si Ecclesie sint alicui alligati, & confirmati fuerunt, sine licentia Summi Pontificis, cum suæ Ecclesie non minus spirituali conjugio alligatus sit, quam qui carnali conjugio suæ uxori alligatus est, ita ut probabilis etiam invalida sit, talis sine licentia Papæ facta professio, cum Deus non videatur talem professionem, Ecclesie repugnantem, acceptare.

Secundò, si parentes in extrema, aut gravi necessitate sint constituti, non potest filius ingredi religionem, aut in ea profiteri, nisi parentibus priùs provisum sit de necessaria sustentatione, cum obligatio filij ad sustentandos parentes in tali necessitate constitutos, sit juris naturalis, contra omnem liberam devotionem obligantis: ob quam rationem etiam parentibus non licet ingredi religionem, aut in ea profiteri, nisi liberis

indigentibus priùs de sustentatione congruè consultum sit.

Tertiò non possunt ingredi religionem, aut in ea profiteri servi (proprie dicti, vel originarii, & adscriptitij) sine consensu, & licentia domini, ita ut si sine licentia domini tale quid attentaverint, repeti ab eo intra triennium poterunt, & ei, cum omnibus suis, quæ ad monasterium v. g. attulerunt, restituendi sint, fide tamen accepta, quod à domino propterea non sint puniendi; vel si per triennium repetitus à domino non sit servus talis, non possit quidem post triennium repeti amplius, etiam si professionem nondum fecerit; quæ tamen servus (proprie dictus) ad monasterium attulit, domino sunt restituenda, prout sumitur ex *can. si quis. 3. caus. 17. q. 2. junct. gloss. finali.* tum quod in tali casu ob favorem religionis, in ingressum sui servi videatur consentire dominus, tum quod lucra talis servi domino competant.

Quartò admitti non debent ad religionem, aut professionem, qui debitis ex justitia obligati sunt, antequam sua debita dissolverint, vel ad illorum solutionem legitime caverint; si tamen alterutrum præstare possint, aut spes probabilis sit, quod intra paucos annos præstare hæc possint, si in seculo maneat, ut ne scilicet aut creditoribus injuria fiat, aut si spes probabilis non sit, quod intra paucos annos præstare hæc possint, si in seculo manserint, à via perfectionis arripienda illi frustra impediuntur.

Quintò non possunt spectato jure communi ad religionem ingredi, aut in ea profiteri, qui ad publica ratiocinia ob-

D dd d 3

ligan-

ligantur, donec rationes reddiderint; qui sunt excommunicati, qui simoniace profitentur, qui verbis, vel alio impedimento contra substantiam ordinis impediuntur.

§. VI.

*Ad quos spectet potestas admit-
tendi novitios ad professionem.*

Spectato jure communi Abbatem, seu Prælatum religionis immediatum, & mediatum etiam superiorem, Generalem v. g. aut Episcopum in ordinibus non exemptis, Abbatissas in monasterijs monialium, & simul ad conventum illius loci, pertinet admissio talis, ita ut non tantum consilium capituli ad validam receptionem requiratur, sed consensus etiam saltem majoris partis (nisi peculiaris ordinis statuta, aut recepta consuetudo aliud jubeat) prout colligitur etiam ex *c. ea, que. 6. de his que sunt à Prælato*, quia agitur in tali casu de re, capituli bonum, vel præjudicium concernente; in eo casu tamen, quo ad Prælatum, & Capitulum simul talis admissio pertinet, potest, vacante sede, solum Capitulum ad professionem admittere, prout statuitur in *c. fin. h. t. in 6.* non autem, si ad solum Prælatum admissio pertinet.

§. VII.

De effectibus valida professionis.

Valida professionis primus effectus est, quod dirimat matrimonium post contrahendum, & etiam antea contractum, nondum tamen consummatum, de quo infra.

Secundus effectus est, quod non nisi quam divortium inter conjuges copulæ cohabitationem, & thorum, petiti possit, si vel ingredi religionem uterque velit, vel altero ingrediente, alter totum continentie facere velit, prout colligitur ex *c. veniens 9. h. t. & plura infra dicitur.*

Tertius effectus est, quod per professionem in religione quacunque approbata factam, tollitur prius votum simplex ingrediendi certam religionem, & in ea profitendi. *c. qui post 5. h. t. in 1.* quia minus vinculum, votum scilicet simplex de ingrediendo religionem certam, tollitur per fortius vinculum hęciperveniens per professionem scilicet in religione approbata factam, sicut simplex venditio, per alteram, cuius rei venditæ annexa est, tollitur, & licet sponsalia de futuro dissolvantur per sponsalia de presenti: peccat tamen talis sine rationabili causa votum suum de profitendo v. g. in strictiore religione non servavit, profitendo in religione laxiore.

Quartus effectus est, quod per professionem religiosam tollatur patria potestas non quidem in damnum, sed consilium religiosi, cum hic per professionem tradat religioni, in cuius potestatem transit) tollantur omnia vota, & juramenta prius edita *c. 4. de voto. tollatur in regularibus, ex defectu natalium; non quidem in ordine ad Prælatus, aut beneficia curata, sed in ordine ad sacros ordines suscipiendos; tollatur masculi seu inhabilitas ad actus quorundam civilis &c.*

§. VIII.

De indissolubilitate professionis religiosa.

Indissolubile esse professionem religiosam tam ex parte profitentis, quam ex parte religionis, in qua quis proficitur, ex dictis jam patet, ita ut nec solâ voluntate profitentis, nec ex sola dispositione religionis, nec ex mutuo consensu tam profitentis, quam religionis dissolvi possit quoad vinculum; potest tamen Pontifex per legitimam dispensationem relaxare vinculum professionis, ut postea religiosus amplius non sit, nec ullis votis ligatus, qui prius per professionem religiosam ligatus votis fuerat, ob universatissimam concessam potestatem ex DEI nomine solvendi omnia, quæ per publicam potestatem à Christo solvi prohibita non sunt; sicuti non est prohibita absolute professionis religiosæ relaxatio; neque tamen per promotionem religiosi ad Episcopatum auctoritate Pontificis factam, vinculum religiosæ professionis dissolvitur, quia status hi inter se non repugnant quoad substantialia, sed potius se mutuo juvant, ita tamen, ut talis religiosus ad Episcopatum assumptus, ex voto obedientiæ jam Summo Pontifici specialiter obligatus sit, tamquam supremo sui etiam ordinis capiti; & ex voto paupertatis jam non monasterio, ex quo exemptus est, sed suæ Ecclesiæ acquirat; & quamvis à regularum sui ordinis observatione solutus sit talis Episcopus, dignitatem tamen Episcopalem non dedecet, sui ordinis observationes servare, in quantum sine præjudicio fieri potest.

§. IX.

An is, qui invalidè professus est, teneatur ratificare professionem; & qua requirantur ad ratificationem professionis invalidæ?

Qui invalidè professus est, impedimentum tamen irritans professionem in foro externo probare non potest, non tenetur ratificare invalidè à se factam professionem, sive bonâ, sive malâ fide invalidè sit professus, ob arduitatem scilicet status religiosi, qui spontaneum plenè, ac liberum consensum requirit: ob præsumptionem tamen spontanei consensûs, si impedimentum irritans probari non possit, cogi poterit in foro externo ad observationem professionis talis.

Quod si tamen ratificare velit, invalidam suam professionem, requiritur primò, ut ratificans sciat professionem à se factam irritam fuisse (quia incogniti nulla est voluntas) nisi expressè apud se statuat, quod professionem suam, si invalida fuisset ab initio, hinc & nunc validare velit. Secundò requiritur novus consensus tacitus vel expressus, per quem professio invalidè emissâ ratificetur, cum sit nova professio. Tertio requiritur, nova etiam acceptatio Prælati regularis, concilij nullitatis prioris professionis, cum enim professio sit contractus mutuus, & reciprocus, tam religionem, quam profitentem obligans, consequenter, sicuti requiritur nova traditio ex parte profitentis, ita etiam nova requiritur admissio, ex parte religionis: quæ sententia, quamvis tutior, & probabilior sit, non tamen deest contrariè etiam

etiam sententia, quæ hanc novam
acceptationem non requirit, sua proba-
bilitas fundata in c. significatum 11. b. 2.
Et in c. 1. eodem in 6.

§. X.

*De jure seu facultate reclamandi
adversus professionem invalidam.*

Quod regulares, & quidem omnes,
tam mares, quam fœminæ, etiam
militarium ordinum, reclamare pos-
sint contra nullitatem suæ professionis,
ex Tridentino sess. 25. de regularibus
cap. 19. patet, & ex plenaria libertate
ad professionem requisitâ probatur, ita
tamen, ut juxta Tridentini decretum,
loco cit. relatum, certæ conditiones
requirantur, ad legitimam reclamatio-
nem; primò scilicet, ut ante reclamatio-
nem habitum non deponat, qui recla-
mare vult contra professionem suam in-
validam; neque cum habitu discedat,
sine licentia suorum superiorum, nisi iusta
causa alterutrum suadeat, tanquam ne-
cessarium ad reclamandum, aut habitus
ad tempus aliquod dimissus, iterum ante
reclamationem fuisset assumptus. 2. re-
quiritur, ut coram suo superiore (im-
mediato scilicet Prælo regulari, qui
professionem ejus admisit, vel coram ejus
successore) & Ordinario (Episcopo
scilicet diœcesis illius, in qua situm est
monasterium reclamantis) aut Vicario
Generali, vel Capitulo cathedrali, (in
casu vacantis sedis) causas nullitatis suæ
professionis deducat. 3. requiritur, ut
reclamatio talis fiat intra quinquennium,
à die professionis numerandam, nisi iusta
ignorantia nullitatis, aut aliud impedi-
mentum à reclamando rationabiliter im-

pediens, quinquennium hoc non
à tempore professionis factæ, sed
per se quidem fieri deberet, quia
tempore cessantis ignorantie, aut im-
pedimenti, inchoari juberet, per
probabilior sententia docet, si ante
hanc ignorantiam, aut impedimentum
prius intervenisse, neque suam
professionem se ratificasse, probet
quinquennium à die professionis
suum reclamans. Causæ autem, ob
quas reclamari potest dicto modo de
professione nulla, sunt plerumque, quæ
in amentia, aut ex rationis defectu
professus sit aliquis; quod fuerit probatum
ante legitimam ætatem, ante annos
noviatis absolutum; quod non gravi
injustè incusso ad extorquendam profes-
sionem, vel per vim fuerit coactus pro-
fiteri; quod in monasterio directè facta
fuerit professus, vel non coram legitimo
superiore &c.

SECTIO IV.

*De facultate transcendendi
una religione ad aliam.*

§. I.

*An possit professus seu religiosus
transire ab una religione ad aliam.
Quæ conditiones requirantur ad
talem transitum ad aliam reli-
gionem?*

Temerè non potest religiosus à mo-
nasterio, in quo professus est, ad
aliud transire, sive ejusdem, sive alterius
ordinis sit, sive laxioris, sive æqualis, sive
strictioris ordinis sit, prout statutum est in